

9.4.2023, Telecí, velikonoční

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Nezemřu, budu žít, budu vypravovat o Hospodino-
vých činech. Hospodin mě přísně trestal, ale nevydal mě smrti. Brá-
ny spravedlnosti mi otevřete, vejdu jimi vzdávat chválu Hospodinu.
Ž 118, 17-19

PÍSEŇ Vítězi k poctě zpívejme (nz 560)

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

prosíme, odpusť nám. Odpusť nám náš strach z toho se spolu bavit o víře. Prosíme, odpusť nám naši úzkost z toho vyjet na hlubinu své víry a vydat o tom svědectví. Prosíme, odpusť nám naše obavy z toho, co by se stalo, kdybychom se o Tobě, Tvých činech a Tvém Synu zmínili i před svými rodinami a blízkými, jakého fanatismu bychom se dopustili a současně zoufalého nepochopení. Prosíme, odpusť nám, že si věc Tvého evangelia, věc zvěstování té dobré zprávy o odpuštění necháváme pro sebe, že neumíme pracovat s Tvou milostí. Prosíme, odpusť nám, že Tě nevtahujeme do našich rozhovorů, do toho, když jsme spolu a třeba i něco slavíme. Amen.

1. ČTENÍ Mt 5, 3-10

PÍSEŇ Bůh je záštita má (sv. 23)

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Bože,

prosíme Tě za všechny, kdo jsou nešťastní a zoufalí z toho, že tu nemají své děti a jejich děti.

Prosíme Tě za všechny, kdo jsou nešťastní a zoufalí z toho, že tu nemají své přátele a kamarády.

Prosíme Tě za všechny, kdo marně hledají způsob, jak k věcem víry přitáhnout i někoho jiného než sebe.

Prosíme Tě za všechny, kdo se ve své víře cítí osamělí a opuštění, neboť vědí, že víra je také o sdílení.

A prosíme Tě za všechny, kdo narážejí na hráz svých vlastních strachů a úzkostí z toho, co by jim na to řekli ti druzí. Amen.

POSLÁNÍ Tobě vzdávám chválu, žes mi odpověděl; stal ses mou spásou. Kámen, jež zavrhlí stavitelé, stal se kamenem úhelným. Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se udál před našimi zraky. Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho. Prosím, Hospodine, pomoz! Prosím, Hospodine, dopřej zdaru! Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu. Žehnáme vám z Hospodinova domu. Ž 118, 21-26

POŽEHNÁNÍ ,Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.' Num 6, 24-26

PÍSEŇ Buď tobě sláva (nz 549)

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Žalm 118, 1-14

Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! Ať vyzná Izrael: Jeho milosrdenství je věčné! Ať vyzná Áronův dům: Jeho milosrdenství je věčné! Ať vyznají ti, kteří se bojí Hospodina: Jeho milosrdenství je věčné! V soužení jsem volal Hospodina, Hospodin mi odpověděl, daroval mi volnost. Hospodin je při mně, nebojím se. Co by mi mohl udělat člověk? Hospodin je při mně, mezi mými pomocníky, spatřím pád těch, kdo mě nenávidí. Lépe utíkat se k Hospodinu než doufat v člověka. Lépe utíkat se k Hospodinu než doufat v knížata. Všechny pronárody mě obklíčily; odrazil jsem je v Hospodinově jménu. Oblehly mě, ano, obklíčily; odrazil jsem je v Hospodinově jménu. Oblehly mě jako vosy; zhasly jak planoucí trní, odrazil jsem je v Hospodinově jménu. Udeřil jsi na mě tvrdě, abych padl. Hospodin je moje pomoc, Hospodin je síla má i moje píseň; stal se mou spásou.

Slavíme dnes velikonoční neděli, den vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista. A podle mnohých také největší křesťanský svátek za celý rok. Asi je nutné opět připomenout, že svátky ani nejrůznější oslavy nejsou jen o tom, kolik se při nich nebo na nich sejde lidí, kolik nás bude, ale co se při nich vlastně slaví. Dnes slavíme vzkříšení, vítězství Krista nad smrtí a zítra se opět budeme vracet do starých kolejí a slavit to, co vždycky, od narozenin až po svátky jména. Je zajímavé, že se tu slaví i svátky, které se v naší rodině neslavily, nebylo proč. My jsme však skoro neslavili ani narozeniny, jen Vánoce a Velikonoce. A věděli jsme proč. Jedny z nejhorších vzpomínek mám právě

na nejrůznější oslavy narozenin, potažmo svátků, což je i dost divné. A neměl jsem je rád ani když nás bylo hodně, netrpěly se při nic řeči takzvaně o ničem, každý musel pronést nějaké přání a čím originálnější, tím lepší, neboť každá věta a každé slovo se pečlivě hodnotilo a někdy i komentovalo. My dnes slavíme Kristovo vzkříšení, které se mimo jiné událo Božím milosrdenstvím, bez jeho milosti by Pán Ježíše nejspíš zůstal tam, kde byl. Totiž někde mezi nebem a peklem. Ale díky jeho vzkříšení a zmrtvýchvstání se opět mohl vrátit na tuto zem, dvakrát až třikrát se tu zjevit a pak tu být ve svém Duchu, viditelný jen ve víře. A právě o víře v Boha, jeho milosti, Pána Ježíše a jeho přítomnosti to dnes bude především.

Takže kde je Bůh, když to bolí. Neboli jak se to dělá, aby byl Pán Ježíš nejen vzkříšen, ale i oslaven. Určitě ne počtem oslavujících lidí, jak se tu tak čile traduje, ale svědectvím o Božích činech vzkříšení našeho Pána, jeho vyvýšení a také oslavení. Boha ani jeho Syna neoslavíme počtem zpívajících hrdel, ale vlastním svědectvím, ať už ústním nebo písemným o jeho činech. Největší bolestí Pána Ježíše bylo, že ať říkal, co říkal, ať dělal, co dělal, stejně si lidé žili po svém. Ne snad, že by si dělali, co chtěli, ale nic moc kromě pár uzdravení to s nimi nedělalo. Stále si jeli po svém. A Ježíš se nad tím často zamýšlel, kromě toho, že neustále odkazoval k Bohu, tak ho hodně sil stálo i to, proč ta víra s těmi lidmi zas tak moc nedělá.

Až nakonec musel i samotného Pána Boha poprosit, aby je za to nestal, neboť nevědí, co činí. Bože, odpusť jim, neboť nevědí, co činí. Jak to tedy udělat, aby to těm lidem došlo, jak to udělat, aby se opět vrátili k hodnotám, jakými jsou víra, naděje a láska. V Bibli se často opakuje, svědectví o Božích činech, svědectví o Božích činech, jen to po vás chci a jen to vás může zachránit, jen to vám může také pomoci. Svědectví o Božích činech. Ale jak se to dělá, jak se to dělá, aby se svědectví o Božích činech dostalo i tam, kam má a nemuselo zůstat jen mezi čtyřmi zdmi našich chrámů či na stránkách Písma svatého. Kupodivu tato otázka patřila i několika generacím farářů, kteří to řešili také. Jak to Boží Slovo dostat i někam ven, aby se dostalo i k uším a sluchu těm, kteří se k němu jinak nedostanou. A řešili to všelijak, od zpívání vlastních písní, přes bohoslužby v hospodě po nejrůznější alternativy jako jsou svatby všude možně, dokonce i křty.

Ale už od reformace, jednomu z největších převratů v dějinách křesťanství, by měl každý evangelík vědět, že jako se káže Slovo Boží, tak nezůstává uvězněno mezi chladné zdivo, ale mělo by se šířit dál, svědectvím o Božích činech. Svědectvím o Božích činech. Ale jak se to dělá, zopakuje si evangelík neméně urputně. Jak to máme udělat, aby se to Slovo dostalo i tam, kam má. No nijak. Nechte to na Bohu. Na vás je vydávat svědectví o Božích činech tak, že o tom především

vyprávíte. Vyprávíte o tom, co učinil Bůh. Od stvoření světa, přes vyvedení jeho lidu ze zlého otroctví, narození jeho Syna a našeho pozdějšího Pána, jeho život až po jeho smrt, ukřižování i vzkříšení. Působení jeho učedníků, a především zvěstování evangelia, které je dobrou zprávou pro všechny lid, nejen že se mu někdo narodil a tentýž člověk také zemřel, ale že se jeho slovo o víře, naději a lásce může dostat také k vám. Všelijaké oslavy, ať už narozenin, svátků nebo čehokoliv jiného byly také připomínkou křesťanství jako toho, jak se máme mezi sebou a k sobě navzájem chovat, a že součástí našich životů nemusí být jen oslava naše, ale také jeho jména. Oslava jména Bůh, Ježíš, Duch svatý. A ta se fakt neděje jen na místech pro něj určených. Bůh, jeho Syn i Duch se mohou dostat úplně všude, Duch sám si ostatně vane, kam chce, jen je tam my sami musíme také pustit. Pustit je ke Slovu, pustit je k činu, pustit je také k jejich svědectví.

Ani žalmista ani kazatel ani Pán Ježíš, dokonce ani Bůh si s tím nevěděly rady. A jak zaznělo i v jednom českém filmu: neber úplatky, neber úplatky, neber úplatky, nebo se z toho zblázníš, ale je to marný, je to marný, je to marný. Marnost stíhá hodně z našeho počínání, ať děláme, co děláme, ať říkáme, co říkáme, je to marný, marný, marný. Vydávejte svědectví o Božích činech, jeho milosrdenství je věčné, v soužení jsem volal Hospodina, je to marný, marný, marný.

Ale dost pesimismu. Sám Hospodin Bůh nám nabízí tři kroky: odstranit strach ze svého středu, nesmíme se bát, že uděláme něco špatně. Nesmíme se bát samoty, proto Pán Ježíš zemřel, aby nás vysvobodil nejen ze smrti a z hříchu, ale také z toho, že v té smrti budeme sami. Díky Bohu nebudeme a Bůh je nám také svědkem. A nesmíme se bát jít do hloubky, a to i své vlastní víry. Jasně, že to způsobí otřes a my zjistíme, co jsme ani nechtěli, ale někdy to nejde jinak. Všechno to lidské volání k Boží milosti, k jeho přítomnosti i jeho budoucnosti dostane se také odpovědi. Bůh je milostivý, a proto se ani my nemusíme ničeho bát. Bůh je shovívavý, a proto i my můžeme být shovívaví. A Bůh je dobrý, proto ho můžeme chválit, volat ho i ve všech našich souženích a utíkat k němu, když si sami nevíme s něčím rady. Když se proti nám spikne celý svět, když máme víc nepřátel než přátel, když se cítíme na všechno sami. Lépe utíkat se k Hospodinu než doufat v člověka. Lépe utíkat se k Hospodinu než doufat v knížata. On zajistí všechno správně a my se tak už nemusíme ničeho bát.

Sami však víme, že to tak jednoduché není. Víme, že strach je mocný nepřítel. Ale také bychom měli vědět, že Hospodin je při nás, co by mi mohl udělat člověk? Hospodin je při nás, a proto se nechci bát.

PÍSEŇ   Buď Bohu všechna chvála čest (nz 548)